

דברי שר הביטחון לזכרו של סא"ל יהונתן נתניהו ז"ל ח' תמוז תשל"ו

מבצע אנטבה הוא מבצע מיוחד במינו בהיסטוריה הצבאית. הוא הוכיח שישראל מסוגלת לקיים לא רק גבולות בני הגנה, אלא גם זקיפות קומה בת הגנה, מול שיא של טרור שנסתייע בצבאה ונשיאה של או-גנדה, במרחק של למעלה מארבעת אלפים קילומטרים מהבית. בשעה קצרה אחת הזדקפה קומתו של העם היהודי כולו, בעצם קומתם של כל האנשים החופשים והאחראים בעולם כולו.

מבצע זה היה כרוך בנטילת סיכון עמוק, סיכון שנראה כנכון יותר בהשוואה לסיכון האחר, הסיכון שבכניעה למחבלים, לסחטנים — הסיכון שבהשלמה ובכניעה.

הרגע הקשה ביותר בליל גבורה זה — היה כאשר הגיעה הידיעה המרה שכדור פילח את ליבו הצעיר של אחד המעולים שבבני ישראל, אחד האמיצים שב-לוחמי ישראל, אחד המבטיחים ביותר שבקרוב מפקדי צה"ל — יהונתן נתניהו המופלא.

ראיתיו לילות אחדים קודם לכן, כשהוא ניצב בראש אנשיו, אי שם בארץ, כולו דרוך לקרב אפשרי אחר. הוא ניצב בשקט האופייני לו, כמפקד הטבעי שבשטח. משקיבל גבר יפה-תואר זה את הפיקוד על יחידתו, ראינוהו כמפקד ברוך-מעלות צומח ועולה לשלבים

רות פעולתו ודברקותו במשימה שימש מופת לחייליו". יהונתן היה מפקד מופת. בעוז רוחו יכול היה לאויביו. בתבונת ליבו הוא כבש את לב חבריו. מסכנות לא נבהל ונצחונות לא הגביהו את ליבו. הוא הירבה לדרוש מעצמו להעניק לצה"ל את חריפות שכלו, את כשרון פעולתו, חריצות הקרב שלו.

באוניברסיטה הוא למד פילוסופיה. בצבא הוא לימד התנדבות. לפקודיו הוא נתן חום אנושי ובקרב הוא הישרה קור-רוח.

אדם צעיר זה היה בין המפקדים על מבצע שהיה נקי מכל משגה, אך לצערי הרב כרוך בקרבן מכאיב מאין כמוהו — הראשון בין המסתערים, הראשון בנופלים. ובזכות מעטים נושעו הרבים, ובזכות הנופל כמה מחדש קומתנו העמוסה לעייפה.

ועליו, ועליהם, אפשר לאמר בלשון דוד: „מנשרים קלו מאריות גברו... יהונתן על במותיך חלל. צר לי עליך אחי יהונתן... נעמת לי מאד. נפלאה אהבתך...“ המרחק שבשטח שבין אנטבה לירושלים קיצר לפתע את המרחק שבזמן שבין יהונתן בנו של שאול לבין יהונתן בנו של בן-ציון.

אותה הגבורה שבאיש.

אותה הקינה שבלב העם.

הגבוהים ביותר של הפיקוד על יחידה שעשתה את לילותיה ימים, כדי להביא פדות לעמה.

מה לא הטלנו על שכם יהונתן וחבריו? את הקשות שבמשימות צה"ל; את הנועזים שבמבצעיו; את הפעו-לות הרחוקות מן הבית ואת הקרובות ביותר לאויב; את אפילת הלילה ואת בדידות הלוחם; את ההתמו-דות עם הבלתי נודע ואת ההסתכנות החוזרת בימי שלום כבימות מלחמה.

פעמים מתמקד גורל האומה כולה אצל קומץ לוחמים ומתנדבים — עליהם לקנות את קוממיות עולמנו בשעה אחת. שוב אין את מי לשאול, שוב אין לאן לפנות — המפקדים במקום קובעים את גורל המערכה.

עיקר הגיונו של מבצע אנטבה היה לחלץ בכוח ישראל, בכוח ישראלי את הנוסעים, שערבים וגרמנים סימנו אותם כבני ערובה סופיים, רק בגלל היותם ישראלים. יוני היה מפקד הכוח שעליו הוטלה משימת החילוץ והישועה. ולא במקרה הוא נבחר לתפקיד זה. הוא כבר נודע קודם לכן כמחלץ נועז ונחוש דעה. בתעודה לעיטור המופת שהוענק לו, נאמר: „משנפצע קצין בכיר בתל-שמש, התנדב רב-סרן יהונתן נתניהו לעמוד בראש חוליית החילוץ. לאחר שנסיון חילוץ קודם נכשל — ואף הצליח במשימה זו. באומץ לב, במהי-